

ดูไม่ออก

7

ภายในตำหนักจินหลวน เหล่าขุนนางอำมาตย์ยื่นเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบตามลำดับชั้นยศเพื่อร่วมประชุมข้อราชการ

ที่ด้านนอก ดวงอาทิตย์เคลื่อนสูงขึ้นจากขอบฟ้าทางทิศตะวันออก เป็นสัญญาณว่าเข้าสู่ช่วงปลายของการประชุมซึ่งเริ่มต้นกันตั้งแต่รุ่งสาง แสงรุ่งอรุณที่เบาบางส่องทะลุเข้ามาทางหน้าต่างปรากฏเป็นแถบสีขาวละมุนตา อาบไล้ตัวตำหนัก เมื่อเวลาผ่านไปแถบแสงอรุณก็ขยับเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ประดุจม่านสีขาวพราวตา ลอยเลื่อนไปปกคลุมบนพระราชอาสน์ซึ่งตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงกลางแท่นประทับสูง

พระราชอาสน์องค์ใหญ่สีทองฝังมุกประดับหยกแกะสลักลายมังกรขด ดูเหลืออร่ามงามตายิ่งนัก แต่ทว่าบนนั้นกลับว่างเปล่า ปราศจากโอรสสวรรค์ ซึ่งฐานะสูงล้ำเหนือคนทั้งแผ่นดินประทับอยู่

กว่าเสียงอันดังกังวานของขุนนางใหญ่ที่กำลังกราบทูลข้อราชการจะ

พระพันมิตัวร้าย

จบลง ดวงอาทิตย์ก็ขยับเคลื่อนที่ไปอีกสองเจ็ยะ* พาเอาม่านสีขาวยาวราวตา
เลื่อนตามไปจับอยู่ที่รางสูงตระหง่านทางด้านซ้ายของบัลลังก์มังกร

คนผู้นี้สวมชุดขุนนางสำหรับเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง ลายกิเลนปักด้ายทอง
บนแผ่นอกหยอกล้อแสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับ ชับแน่นให้เรือนร่าง
ที่สูงเด่นเป็นสง่ายิ่งดูองอาจสะดุดตามากขึ้น แม้เพียงยืนนิ่งเหมือนรูปสลัก
ก็สามารถแผ่อานุภาพอันน่าเกรงขามของเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงออกมาอย่างเป็น
ธรรมชาติ จนผู้คนครั้นคร้ามมิกล้าเงยหน้าขึ้นสบตาด้วยตรง ๆ

ความเงียบปล้นปกคลุมไปทั่วห้อง นั้นเป็นเพราะหากผู้สำเร็จราชการ
ตวนมู่จี้ไม่แสดงความคิดเห็น พวกขุนนางอำมาตย์ทั้งหลายก็ไม่มีใครกล้า
อ้าปาก

"หมายความว่าถึงเวลาแต่งตั้งพระอัครมเหสีองค์ใหม่แล้วกระมัง"

เสียงของตวนมู่จี้ทุ้มต่ำแต่ดังกังวาน

"เรียนผิงอ๋อง พระตำหนักฝ่ายในมีอาจขาดผู้ปกครองขอรับ"

เสนาบดีกรมพิธีการเสนอความเห็นด้วยสีหน้าเคร่งเครียดระคนร้อนใจ

"มิเช่นนั้นหากปล่อยให้พระสนมทั้งหลายก่อเรื่องกันต่อไป ประชาชน
อาจจะหัวเราะเยาะราชสำนักเอาได้ ส่วนข้าน้อยในฐานะเสนาบดีกรมพิธีการ
ย่อมไม่มีหน้าไปสนทนาเรื่องการอบรมกล่อมเกล่าประเพณีมารยาทอันใด
อีกแล้วขอรับ"

พระสนมเสียนและพระสนมซู่หมักนำขันทีและนางกำนัลในวังตนเอง
จัดเรียงขบวนทัพแผดเสียงไล่กันดังลั่น ได้เถียงกันว่าใครเป็นที่โปรดปราน
ขององค์จักรพรรดิมากกว่ากัน สนมอู๋เข้าไปเตือนด้วยความหวังดี มิคาด

* เจ็ยะ (ลือ) หรือฟุตจิน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน สมัยโบราณ 1 เจ็ยะเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันคนจีนจึงใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

กลับถูกผลัดทศระนำจนเปียกปอนกลายเป็นไก่อในน้ำแกง เรื่องนี้ได้ถูกคนในวังกระจายข่าวออกไปอย่างลับๆ เพียงไม่ถึงสามวัน ประชาชนตั้งแต่เด็กเล็กไปจนถึงเฒ่าชราในเมืองหลวงก็รู้เรื่องกันหมด ช้ำยังถูกคนเล่านิทานบนโรงน้ำชานำไปหากินเป็นหัวข้อทำเงินเสียด้วย

"เฮ้อ! นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฝ่ายในเกิดเรื่องน่าอายขึ้น"

เมื่อคิดถึงแม่ไก่อผู้หนึ่งทีวันๆ เอาแต่ไล่จิกตีกันเองอยู่ในวัง หัวคิ้วของผู้ตรวจราชการแทนพระองค์ก็ขมวดเป็นเงื่อนตาย ถอนใจยาวกว่าคำว่า

"พระอัศวมเหสีองค์ก่อนสวรรคตไปห้าปีแล้ว แต่ฝ่าบาทไม่ทรงพิจารณาแต่งตั้งองค์ใหม่เสียที วันนี้พระองค์ทรงพระประชวรหนักจนไม่สามารถออกว่าราชการได้ ผิงอ่อง ท่านเป็นขุนนางใหญ่คู่ราชบัลลังก์ เพื่อเทียบแฉะและองค์จักรพรรดิของพวกเรา ขอให้ท่านรับหน้าที่นี้ไปจัดการด้วยเถิด"

"อัศวมเหสี คุณมีความคิดเห็นอย่างไร"

ตวนมู่จี้ถามเสียงเนิบนาบ

"สำหรับเรื่องนี้พะหรือขอรับ พระสนมเสียนและพระสนมชู่ประพุดิติน ผิดมารยาทของภรรยาที่ดั่งงาม ย่อมมีอาจแต่งตั้งเป็นพระอัศวมเหสีผู้เปรียบเสมือนมารดาของคนทั้งแผ่นดิน"

อัศวมเหสีก็เต๋อเต๋ากล่าวคำตอบที่ทุกคนล้วนเห็นพ้องต้องกันในใจ ออกมาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม จากนั้นก็กล่าวเสริมว่า

"เกี่ยวกับการคัดเลือกพระอัศวมเหสีใหม่ ข้าฉันขอทำตามความเห็นของท่านอ่องทุกประการ ท่านอ่องเป็นอัจฉริยะผู้ปรึกษาสามารถโดดเด่นไม่มีใครเทียมในประวัติศาสตร์ นับตั้งแต่ช่วยเหลือองค์จักรพรรดิ

บริหารราชการแผ่นดินเป็นต้นมา แคว้นรอบด้านก็พากันสวามิภักดิ์ ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีเลิศ บ้านเมืองสงบสุขไร้สงคราม เออ..."

พอเห็นตวมุ่มจิ้มมน้อยๆ ที่มุมปาก กู้เต๋อเต๋าก็รีบหุบปากลงทันที รอยยิ้มปริศนาไม่ได้เกิดจากอารมณ์ขันแต่อย่างใด ทว่ามันหมายถึง ผิงอ๋องกำลังไข่ความคิด แน่แน่นอนว่าให้เวลาเขาสักนิด แล้วเขาก็จะแนะแนวทางที่ทำให้เหล่าขุนนางและปวงประชาทั้งหลายต้องชื่นชมทั้งปากและใจ ขุนนางทั้งหลายต่างจับจ้องไปยังผิงอ๋องผู้ปรีชาสามารถและองอาจ หัวหาญของพวกเขาอย่างเงียบกริบ มิใช่ว่าอัครเสนาบดีผู้เป็นคนที่ชอบสอพลอ แต่ข้อเสนอแนะที่ละเอียดรอบคอบของผิงอ๋องมักเป็นสิ่งที่พวกเขาขบคิดไม่ถึง ดังนั้นจึงกระหายที่จะได้ฟังยิ่งนัก

อันที่จริงตวมุ่มจี้ก็คือบุตรชายคนโตของตั้งอ๋องซึ่งเป็นพระอนุชาในองค์จักรพรรดิ เท่ากับเขาเป็นพระภาคิยะ* ขององค์จักรพรรดินั่นเอง อันที่จริงหากเขาคิดจะเป็นท่านอ๋องที่ใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญ รอคอยเวลา สืบทอดบรรดาศักดิ์ก็ย่อมได้ แต่เขากลับไม่ยอมนั่งรับเบี้ยหวัดไปวันๆ พออายุได้สิบหกก็สอบคัดเลือกขุนนางได้เป็นจอหงวน ชื่อเสียงลือลั่นไปทั่วทั้งแผ่นดิน อายุสิบเจ็ด พวกเป่ย์อี้** รุกล้ำพรมแดน เขาก็เสนอตัวขออาสาต่อองค์จักรพรรดิ นำกองทัพออกสู้รบกับข้าศึก ได้รับชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ตอนอายุสิบแปด อายุยี่สิบก็ปราบปรามจนชายแดนเกิดความสงบสุข นับจากนั้นแผ่นดินก็มีแต่สันติสุขสืบมา

เพราะเพียบพร้อมทั้งบุญบູູ້ รวมถึงรอบรู้ในตำราพิชัยสงคราม เขาจึงได้รับความโปรดปรานจากองค์จักรพรรดิยิ่งนัก

* ภาคิยะหมายถึงหลานซึ่งเป็นลูกของพี่ชายหรือน้องชาย
** เป่ย์อี้ เป็นชนชาติหนึ่งในสมัยโบราณซึ่งมีรกรากอยู่ทางเหนือของประเทศจีน

อายุยี่สิบเอ็ด เขาถูกส่งไปเป็นทูตยังแคว้นต่างๆ เป็นเวลาสองปี เพื่อเจริญสัมพันธไมตรีและแผ่ขยายอาณาเขตของแคว้นเทียนเฉา อายุยี่สิบสาม รับตำแหน่งขุนนางเป็นเสนาบดีกรมการทหาร อายุยี่สิบห้าขอลาออกจากราชการโดยอ้างว่าป่วย สามเดือนให้หลังกลับถูกองค์จักรพรรดิมีราชโองการเรียกตัวกลับราชสำนัก พระราชทานบรรดาศักดิ์ฝังอ่องให้เป็นกรณีพิเศษ กลายเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์สามร้อยปีนับตั้งแต่เทียนเฉาก่อตั้งราชวงศ์ขึ้นมาที่บิดาและบุตรได้รับบรรดาศักดิ์ฝังอ่อง อันเป็นอิสริยยศสูงสุดของเชื้อพระวงศ์เท่าเทียมกัน

เป็นเพราะช่วงหลังๆ จักรพรรดิพระวรกายอ่อนแอ ประชวรกระเสาะกระแสะบ่อยครั้ง พอตวมู่จี้ อายุยี่สิบหกจึงได้รับตำแหน่งผู้สำเร็จราชการ ช่วยว่าราชการแทนพระองค์ ทำหน้าที่อ่านและวินิจฉัยหนังสือกราบทูล รวมทั้งประชุมขุนนางแทนองค์จักรพรรดิ จนบัดนี้นับเวลาได้สามปีเต็มแล้ว

ช่างเก่งกาจเหลือเกิน! ท่านอ่องทั้งหลายเหล่าสง่างาม ทั้งมีความสามารถเลิศล้ำ เทียนเฉามีเขาอยู่บนเป็นบุญวาสนาของเหล่าประชาราษฎร์ ต่อให้เขาแย่งชิงบัลลังก์ไปครองเสียเองก็ไม่มีใครว่า แต่ก่อนจะถึงตอนนั้น ทุกคนต่างพากันคิดหาวิธีดักเหยียดบุตรสาวหลานสาว ทั้งของตนเองและญาติพี่น้อง หรือสาวงามคนใดก็ได้ที่มีสายเลือดเกี่ยวข้องกับตนเองให้แต่งงานกับฝังอ่องคนนี้

เอ๊ะ? ดูเหมือนดวงดาสีด้าลึกลับที่สุดจะหยิ่งของท่านอ่องขยับไหวแล้ว เหล่าขุนนางรีบเลื่อนสายตามองตาม ในที่สุดสายตาก็ไปตกอยู่ที่ขุนนางชราซึ่งยืนอยู่ในแถวด้วยตนเอง

และแล้วทุกคนก็ฉงนใจคิดได้ ที่แท้ก็คือพระสมมทหนึ่งนี่เอง

พระพันมิตัวร้าย

"เหวอ!"

มหาบัณฑิตถนอมถนอมวิหาวาดผวกกับสายตาที่จับจ้องมา รีบหดหัวหดตัว รวากับเต่าหดเข้ากระดอง กระซิบเสียงสั้นพรั่ว

"ได้เท่าใจ ท่านค่อนข้างจะเจ้าเนื้อ ขออ้อมตัวให้ข้าหลบหน่อยเถิดนะ"

"ได้เท่าถนอม!"

ได้เท่าใจโกรธจนหนวดเคราเปียกไปด้านข้าง รีบหันหน้าไปต่อว่า

"ได้เท่าส่วที่แถวหน้าอ้วนกว่าข้านะ อ๊ะ อย่าดึงเสื้อข้าสิ ราชสำนักเป็นสถานที่ซึ่งต้องให้ความเคารพ ท่านอายุมากถึงเพียงนี้แล้ว อย่าทำเป็นแมวเล่นซ่อนหาอยู่เลย มีความกล้าออกไปเผชิญหน้ากับความจริงเถอะ"

"แย้แล้ว! ข้า..."

ถนอมถนอมวิหาวัยยังคงหมุนกายตามไปหลบอยู่หลังเพื่อนขุนนางที่ร่างกายอ้วนท้วนคนนี้

ขุนนางบางคนถึงกับส่ายหน้า บางคนที่ไม่รู้ความมาก่อนก็กระซิบหาข่าว ทั้งยังมีหลายคนแอบหัวเราะฮึๆ ด้วยความขำ

ชีวิตราชการของได้เท่าถนอมมิใคร่จะประสบความสำเร็จมากนัก ตรงกันข้ามกับบุตรสาวซึ่งบุญพาวาสนาส่ง อนาคตราบรื่นไร้อุปสรรค เมื่อปีก่อนองค์จักรพรรดิมีพระพลานามัยดีขึ้น จึงคัดเลือกสวายน้อยแต่ถนอมอายุสิบหกเข้ามาเป็นพระสนมองค์ใหม่ หลังจากผ่านขั้นตอนการส่งแม่สื่อไปสู่ขอ สอบถามชื่อแซ่วันเดือนปีเกิด และส่งของขวัญนั้นตามประเพณี หยุ่มหยมิจิปาละ องค์จักรพรรดิกลับประหลาดใจเป็นโรคไขข้ออย่างฉับพลัน ต้องบรรทมซมกับแท่นบรรทม ไม่สามารถขยับพระวรกายได้ เมื่อวัน

อภิเษกสมรสมาถึง สาวน้อยสกุลถนอมยังต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมประเพณี
แต่งเข้าพระตำหนักฝ่ายในกลายเป็นพระสนมหนึ่ง

นำสงสารเหลือเกิน! อายุยังน้อยก็ต้องแต่งให้แก่องค์จักรพรรดิซึ่งมี
พระชนมายุคร่าวพ่อ หากนางสามารถตั้งครรภ์ให้กำเนิดองค์ชายสักองค์ก็ว่า
ไปอย่าง ทว่าองค์จักรพรรดิกลับประชวรหนักเสียนี่ ผ่านไปครึ่งปียังไม่ทุเลา
ทำเอานางต้องครองตัวเดียวตายตลอดช่วงครึ่งปีที่ผ่านมา

ต่อให้แต่งตั้งนางเป็นพระอัครมเหสีแล้วเป็นอย่างไร วันหน้าแผ่นดิน
นี้ก็ต้องตกเป็นของฝั่งอ่องอยู่ดี นางเป็นเพียงพระอัครมเหสีในช่วงเวลาแห่ง
การเปลี่ยนแปลงสั้น ๆ เท่านั้น และยังไมรู้อีกว่านางจะสามารถจัดการ
พระสนมสูงวัยทั้งหลายที่ขอบทะเลาะวิวาทกันได้หรือไม่

"ได้เท่าถานอยู่หรือไม่"

ตวนมู่จี้ถามเสียงทุ้มหนัก

"อะ...ข้าน้อยอยู่นี่ขอรับ!"

ถานถูอวี่ก้าวออกไปด้วยฝีเท้าไม่มั่นคง อุตส่าห์แข็งใจตะกุยตะกัก
เสนอชื่อหนึ่งออกมาด้วยใบหน้าซีดเผือด เหงื่อซึมเต็มหน้าผาก

"พะ...พระสนมอวี่ นะ...นางมี...มีองค์ชาย..."

"ประเสริฐ"

ตวนมู่จี้กล่าวเสียงราบเรียบ เบือนสายตาไปยังขุนนางทั้งหลาย ถาม
ขึ้นว่า

"ในที่สุดก็มีคนเสนอดำเลือกออกมา ไม่ทราบว่ามันอื่น ๆ มีความเห็น
ใดหรือไม่"

เหล่าขุนนางอำมาตย์สังเกตุเอาจากสีหน้าและคำพูดก็รู้ว่าฝั่งอ่องเลือก

พระพันมัตว์ราช

พระสนมหนึ่งไว้ในใจแล้ว คำถามเมื่อสักครู่นี้เป็นเพียงการถามไปตามมารยาทเท่านั้น ดังนั้นมีหรือที่ทุกคนจะไม่ช่วยสนับสนุนอีกแรง

ผู้ช่วยเสนาบดีกรมข้าราชการรีบออกหน้าเคลื่อนไหว

"แม้พระสนมอวีจะมืองค์ชาย แต่นางเป็นเพียงนางกำนัลที่ไร้ภูมิความรู้โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะด้วยรูปโฉมหรือชาติกำเนิดล้วนไม่เหมาะสมจะเป็นเจ้านายของวังทั้งหก"

เฮ้อ ออย่าได้พูดถึงรายละเอียดจะดีกว่า ตอนนั้นองค์จักรพรรดิมีทันได้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ คว้าเอาตัวนางมารวมอภิรมย์เพื่อระบายความใคร่ ทั้งยังปล่อยให้นางอัครมเหสีทวารมังกกร เนื่องจากพระองค์มีแต่พระธิดารวมยี่สิบกว่าองค์ พอมาได้องค์ชายองค์แรกก็ทรงปีติสำราญยิ่ง ทว่าโอรสน้อยกลับได้รับสายเลือดจากมารตามาแทบทั้งหมด เกิดมาร่างกายอ่อนแอไม่แข็งแรง การตอบสนองก็เชื่องช้าไม่ไว้วางใจ จักรพรรดิยิ่งทอดพระเนตรก็ยิ่งมีโทสะ พลิกกลับจากความปีติสำราญเป็นกราดเกรี้ยว สุดท้ายก็คร้านจะสนพระทัยในพระโอรสที่ไม่เอาถ่านองค์นี้ เรื่องการแต่งตั้งเขาเป็นรัชทายาทยิ่งไม่ต้องพูดถึง

เสนาบดีกรมโยธากล่าวเสริม

"ตอนที่พระสนมอวีห้ามพระสนมเสียนและพระสนมชู่ไม่ให้ทะเลาะกัน นางยังถูกพระสนมทั้งสองหันกลับมาเล่นงานจนแทบเอาชีวิตไม่รอด แบบนี้จะมีปัญญาปกครองวังทั้งหก ควบคุมดูแลงานของฝ่ายในได้อย่างไร"

อัครเสนาบดีก็เตอเต้ารับสั่งเอาร่างหนังสือซึ่งได้จัดเตรียมไว้แต่แรก ออกมาจากแขนเสื้อ ทำเป็นปรายตาอ่านรอบหนึ่งก่อนจึงกล่าวเสียงดังกังวาน

* วังทั้งหก เป็นคำเรียกตำแหน่งของเหล่าสนมชายและพนักงานฝ่ายใน ซึ่งแบ่งเป็นฝั่งตะวันออกและตะวันตก ฝั่งละ 6 วัง รวมทั้งหมด 12 วัง ส่วนพระอัครมเหสีซึ่งถือเป็นประมุขของหกวังจะประทับที่วังกลางของพระตำหนักฝ่ายใน

ว่า

"พระสนมหนึ่ง บุตรสาวท่านมหาบัณฑิตถานฤๅวี่แห่งสำนักอภิลักษณ์
วรรณคดีเพียบพร้อมด้วยคุณธรรมความกตัญญู รอบรู้ทั้งโคลงกลอนบทกวี
น้ำใจอารี มีมารยาทงดงาม..."

เมื่อจำตอนต่อไปไม่ได้ก็รีบหันหน้าเคร่งขรึม กล่าวสรุปว่า

"ท่านอ๋อง ข้าน้อยขอเสนอให้แต่งตั้งพระสนมหนึ่งเป็นพระอัครมเหสี
ขอรับ"

"อ๋ม"

ตวนมู่จี้ยิ้มน้อยๆ อีกครั้ง

ที่อัครเสนาบดีกู่ท่งเมื่อสักครู่นี้คือข้อมูลซึ่งใช้ในการคัดเลือกพระสนม
เมื่อปีก่อน แต่ในมือเขายังมีข้อมูลที่ละเอียดกว่านั้นมาก

พระสนมหนึ่งแต่ถ่านมีชื่อจริงว่าไต้ไต้ซึ่งแปลว่า 'ถั่ว'

เม็ดถั่ว? เขาอดมองไปที่ถานฤๅวี่ซึ่งกำลังยืนกระวนกระวายไม่เป็นสุข
มิได้ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเจนนจของท่งที่มีความรู้สูงส่งจึงตั้งชื่อธิดาโทนสุดที่รัก
ของตนด้วยชื่อธรรมดาๆ ไร้รสนิยมแบบนี้

ทุกวันยามแสงอรุโณทัยปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้านางก็ตื่นนอน เดินยัดเส้น
ยัดสายเป็นการออกกำลัง ตกกลางวันอ่านหนังสือ ปักผ้า วาดภาพ ดัดพิน
เลี้ยงบัว ปลูกดอกไม้ สอนให้นางกำนัลเรียนหนังสือ เล่นหมากรุก อันที่
จริงก็นับว่าเป็นสตรีที่เพียบพร้อมทั้งสติปัญญาและคุณธรรม มีคุณสมบัติ
เพียงพอที่จะเป็นมารดาของคนทั้งแผ่นดิน

นางคบหาสมาคมกับพระสนมคนอื่นๆ น้อยมาก แต่มีความสนิทสนม
กับพระสนมอวี๋และองค์ชายมากเป็นพิเศษ สตรีนางนี้รู้จักประเมิน

พระพันมิตัวร้าย

สถานการณ์ เข้าใจดีสนิทและดีองค์ชายซึ่งมีความเป็นไปได้อาจขึ้นครองราชย์
มาได้เป็นพวก ดูท่าเขามีอาจมองข้ามกุศโลบายในใจนางอย่างเด็ดขาด

เข้าวังมาได้สามเดือน นางก็ทำเรื่องขอเข้าห้องทรงพระอักษรเพื่ออ่าน
หนังสือ พอได้รับอนุญาตก็ขลุกอยู่ในนั้นทั้งวันจนเลยเวลาที่กำหนด หาก
ขันทีไม่กล่าวเตือนนางก็ไม่ยอมออกมา จุดนี้ทำให้เขาไม่พอใจนัก เพราะ
ห้องทรงพระอักษรเป็นสถานที่ซึ่งเก็บสะสมตำราคัมภีร์โบราณสำคัญๆ ไว้
มากมาย และเป็นห้องทรงพระอักษรขององค์จักรพรรดิ จะยอมให้พระสนม
ฝ่ายในคนหนึ่งเดินเข้าเดินออกตามใจชอบได้อย่างไร

เขาริบสิ่งคืนคำขอของนาง แต่นางก็ยังไม่ยอมลดความพยายาม
ทำเรื่องส่งมาอีกครั้ง เขามีงานราชการรัดตัว ไม่มีเวลาจะมาสืบเปลี่ยนไป
กับสตรีคนหนึ่ง ครั้นอนุญาตให้นางเข้าไปอ่านหนังสือในห้องทรงพระอักษร
ได้หนึ่งช่วงยามในยามอยู่* คิดไม่ถึง นางยังไม่พอใจกับเวลาหนึ่งช่วงยามที่ได้
ไปอีก!

ดูท่าครึ่งปีที่ผ่านมานางคิดหาวิธีปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ในพระตำหนัก
ฝ่ายในได้สำเร็จแล้ว วันเวลาจึงผ่านไปอย่างมีอิสระยิ่งขึ้น

หัวคิวเข้มที่ขมวดเล็กน้อยคลายออกเป็นเส้นตรงดูกระเป๋ิ ดวงตาดำ
สนิทเปล่งประกายเจิดจ้า สีหน้ายังคงเคร่งขรึมเย็นชา ดูไม่ออกว่ายินดีหรือ
มีโทสะ เขาประกาศด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดเช่นคนที่ควบคุมสถานการณ์ไว้
ได้ทั้งหมด

"มีราชโองการลงไป แต่งตั้งพระสนมหนึ่งเป็นพระอัครมเหสี หลังจาก
มีราชโองการแต่งตั้งพร้อมทั้งส่งมอบตราประทับและเครื่องราชอิสริยาภรณ์

* ยามอยู่ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.